

Ο ΝΟΥΜΑΣ

ΧΡΟΝΙΑ ΙΓ'. - φύλ. 25 * ΑΘΗΝΑ, ΣΑΒΑΤΟ, 26 ΤΟΥ ΑΠΡΙΛΙΟΥ 1915 * ΑΡΙΘΜΟΣ 570

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

ΚΩΣΤΑΣ ΓΑΖΙΑΣ. Ἀθηνιώτικες γραφές.
Ε. ΚΟΥΛΟΥΜΒΑΚΗΣ. Θεατρική κριτική.
Μ. ΜΑΛΑΚΑΣΗΣ. Μία ἀπειλούμενη ἀνταπάντηση.
ΜΕΛΙΚΕΡΤΗΣ. Μεγαλυγάρια.

ΤΑΚΗΣ ΜΠΑΡΛΑΣ. Ψαλμός.
ΣΓ. ΜΟΡΦΗΣ. Συμφωνία.
ΚΩΣΤΗΣ ΠΑΛΑΜΑΣ. Ἐνα φιλολογικὸ γράμμα.
ΚΩΣΤΑΣ ΠΑΡΟΡΙΤΗΣ. Τὸ μεγάλο παιδί.
EDGARD ROE. Τὸ καρδιοχτύπι (τέλος).
ΣΑΙΣΠΗΡ Ὁ Ὀθέλλος (συνέχεια).
Ο,ΤΙ ΘΕΛΕΤΕ.

ΚΩΣΤΑΣ ΠΑΡΟΡΙΤΗΣ

ΤΟ ΜΕΓΑΛΟ ΠΑΙΔΙ

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟ

1.

— Ἀργήσε.

— Ὅπου κι ἂν εἶναι θὰ φανῇ.

Σὲ λίγο ἓνα παιδί φάνηκε νὰ κατεδαίνει, σκεδὸ νὰ κατακυλάει, ἀπὸ τὴν κορφή τοῦ βράχου ποὺ φύλαγε καραούλι, ριζωμένο πίσω ἀπὸ τὴν πιὸ ἀψηλὴ πέτρα, καὶ νὰ τρέχει στὰ τέσσερα σὰ νὰ τὸ κυνηγούσανε, λαχανιασμένο, μὴ λογαριάζοντας ἂν τὰ γυμνά πόδια τοῦ ποὺ προβάλλανε κάτω ἀπὸ τὸ σκισμένο πανταλόνι τοῦ, μπορούσανε νὰ σκιστοῦνε πάνω στὰ μυτέρὰ χαλίκια τοῦ δρόμου.

— Φάνηκε, φάνηκε, φώναζε μὲ τὸ στήθος φουσκωμένο ἀπὸ τὴν τρεχάλα, μὲ τὸ πρόσωπο τὸ ἥλιοψημένο, ἀναμμένο, περήφανο γιατί πρῶτο αὐτὸ θάπαιρνε τὰ συχαρήκια πῶς τὸ παπὸρι ποὺ τὸ καρτερούσανε ἀνυπόμονα ἐπὶ τέλους φάνηκε, κερδίζοντας γι' ἀμοιρὴ τοῦ κόπου τοῦ τὴν τιμὴ νὰ μῆνι καὶ αὐτὸ μέσα στὴ δάρκα ποὺ θάφευγε πρώτη.

Τὸ πλῆθος ποῦζωνε τὸ μουράγιο, σάλεψε ἀνήσυχο.

— Ἐπὶ τέλους!

— Ἐκανε ὁ Θεός.

— Αἱ! ἡ ὥρα ἡ καλὴ.

Ὁ καπετὰ Γεωργαντῆς μὲ τὸ πλατὺ ἄσπρο ζουνάρι πῆδηξε πρῶτος μέσα στὴ μεγάλη δάρκα. Εἶτανε ἡ βάρκα ποὺ θάδεχαινε νὰ προαπαντήσῃ τὸ παπὸρι στάνοιχτά, καὶ ποῦ, σὰ νάνοιθε τὴν ξεχωριστὴ αὐτὴ τιμὴ, γλυκοκουνιάτανε καμαρωτὰ πάνω στὰ γαλίνια πρασινωπὰ νερά ποὺ ἀντιφεγγίζανε σὰν καθρέφτης τίς ἀχτίτες τοῦ ἥλιου ποὺ φλόγιζε τὴ μεσημεριάτικη ἐκείνη ὥρα.

Οἱ βαρκάρηδες ἔλοι φρεσκοξουρισμένοι, μὲ τὰ γιορτινά τους καὶ τὰ πλατεῖα ζουνάρια τους, περᾶσανε τὰ κουπιὰ στοὺς σκαρμούς, βάλλανε τὴ λαγουδέρα καὶ ὁ καπετὰ Γεωργαντῆς ὕψωνε τὴ σημαία στὴν πρύμη

τῆς βάρκας ἀπλώνοντας κα' ἓνα χρωματιστὸ ταπέτο στὸν ξύλινο καναπέ. Σὲ λίγο ἡ βάρκα μὲ τοὺς ρυθμικοὺς χτύπους τῶν κουπιῶν πάνω στὰ χλιαρὰ νερά ἔδβαινε ἀπὸ τὸ λιμάνι, ἐνῶ ὁ καπετὰ Γεωργαντῆς καθισμένος στὴν κουπκστή κρατοῦσε τὴ λαγουδέρα, μὴν ξεχνώντας νὰ πειράζῃ καὶ τὸν Ἀνέστη, τὸ βαρκάρη τοῦ «Ἄιντε ἀκαμάτη, τράβα κουπί! χοράμι τὸ ψωμί νὰ σοῦ γίνῃ». Ἀλλες βάρκες, γιομάτες ἀνθρώπους ἀκολουθοῦσανε, ἡ καθεμιὰ μὲ τὴ σημαία τῆς στὴν πρύμη, γιὰ νὰ χαροῦνε αὐτὲς πρῶτες τὸ θέαμα, νὰπολάψουνε τὴν τιμὴ νὰ σφίξουνε αὐτοὶ πρῶτοι τὸ χέρι τοῦ ἀναμενέμενου.

Ἐκλογὴ βουλευτικὰ στὸ νησί καὶ τὸ παπὸρι ἔφερνε τὸν ὑποψήφιο.

— Τί ἄνθρωπος νάναι τάχατες; ρωτᾷ ὁ καπετὰ Λάζαρος μὲ τὸ μαντήλι στὴν ἀμασκάλη, ἓνας θαλασσόλυκος μὲ ἄσπρα μαλλιά ποὺ τῶρα ἐσπρωχνε τὰ χρόνια τῆς ζωῆς τοῦ σουλατσάροντας στὸ μουράγιο, παίζοντας τὸ κομπολόι τοῦ ἡ τραδώντας τὸ ναργιλέ τοῦ στὸν καφενὲ τοῦ Ροκά.

— Ἐνας καλῶτατος. Δὲν ξέρει πόσα ἔχει, τὸν ἐπεφορεῖ ὁ γείτονας τοῦ ὁ καπετὰ Δημητρός, βάζοντας μιὰ πρέζα ταμπάκο στὴ μύτη τοῦ.

Οἱ παπάδες τῆς ἐκκλησίας ποὺ εἴτι γυρίσανε ἀπὸ τὸ νεκροταφεῖο, φτάνουνε σκονισμένοι, ἰδρωμένοι καὶ περδανε μέσα σὲ μιὰ βάρκα σηκώνοντας ἀψηλὰ τὰ σκονισμένα ράσσο τους. Ἐχουνε διαταγὴ ἀπὸ τὸ Δεσπότη ποὺ τοὺς τηλεγράφησε ἀπὸ τὴν Ἀθήνα νάναι στὸ μουράγιο γιὰ νὰ παραλάβουνε τὰ δῶρα ποὺ φέρνει ὁ ὑποψήφιος στὴ χάρη τῆς.

— Τί ἄνθρωπος! Πρῶτη φορὰ ἔρχεται στὴν πατρίδα τοῦ καὶ τοῦρχεται κακὸ νὰ βγῇ μὲ τὰ χέρια ἄδεια.

— Τέτοιοι μᾶς χρειάζονται γιὰ βουλευτάδες.

— Τέτοιοι, νὰ πονᾶνε τὸν τόπο τους καὶ νὰ σέβονται καὶ τὰ θεῖα.

— Ἀλήθεια! οἱ ἄλλοι δὲν πιστεύουνε τίποτα.

Ἐνα ἀλαφρὸ ἀγεράκι ποὺ κάνει νὰ πάρῃ κείνη τὴ